

Almeerse zomer

®Gilbert Keyzer

Alle personen en gebeurtenissen, zoals in deze roman
beschreven, zijn verzonnen

1

Koos ontwaakte. Lauwe wind woelde door de gordijnen. In de ochtendschemer probeerde hij de klokwekker te vinden, tastte mis, zodat hij het half leeggedronken waterglas op het laminaat stootte.

Het glas brak niet, rolde onder het nachtkastje.

De herinnering aan verwarde dromen vloeide bij hem vandaan. Geeuwend werkte Koos het lange lichaam uit bed. Zijn mondholte leek hem met katoen bekleed. Halfzeven, las hij op de wekker. Hij viste een onderbroek van de vloer en trok een badstoffen kamerjas aan. Tastend vond hij zijn bril op het nachtkastje. Terwijl hij de rechtervoet in een plasje water plaatste, dacht hij: wat ga ik vandaag eens allemaal doen, met mijn zee aan vrijheid?

De koivijver uitmesten? Het zal wel moeten. Die verdomde baggersloot. In ieder geval naar de super. Ik heb alleen nog koffie, bier en hoesttabletten in huis. O ja, en de Chinees van gisteravond. Vanmiddag misschien een raamkozijn schilderen of een biertje drinken bij Luuk.

Koos liep de badkamer in, waterde en dronk uit de wastafelkraan. Hij overwoog weer naar bed terug te keren, maar zag op tegen koortsige, verwarde visioenen die hem zijn sluimering hoogstwaarschijnlijk op zou leveren.

De vage herinnering aan een zakelijke afspraak. Er zou vanmiddag iemand langskomen. Nergens door hem genoteerd.

We zullen wel zien.

Met een voet trok hij een natte badhanddoek bij de douchebak vandaan en schoof ermee om de toiletpot en vervolgens over de rand ervan heen, om druppels en plasjes urine van afgelopen nacht op te dweilen.

Het huishouden is nog zo moeilijk niet, vond Koos. Het komt op efficiency aan. Ik begrijp niet hoe zij er dagen per week mee bezig kon zijn.

Zijn ex-vriendin was enkele maanden geleden onverwacht bij hem weggelopen.

Vanwege je gebrek aan hygiëne, had zij hem toegevoegd. Zij had er genoeg van om met een vies varken samen te leven, waarvan zij dagelijks de troep opruimde.

Lieve schat, indien men zich niet enige vervuiling toestaat, ondermijnt men het afweersysteem, hetgeen allerlei allergieën en andere kwalen tot gevolg kan hebben.

Heb je mij ooit ziek meegemaakt? Toegegeven, de griep, maar dat was een epidemie. Een pandemie zelfs.

Er was meer aan de hand geweest. Zij hielden niet meer van elkaar. Verveelden elkaar intens. Deden niets meer samen, afgezien van ruziemaken.

Koos wierp de handdoek te drogen over de douchewand.

De badkamer bevond zich in deplorabele staat. De bouten waarmee de toiletpot aan de vloer vast hoorde te zitten, waren door urinezuur verwoest en niet meer vast te draaien. Koos nam voorzichtigheid plaats, omdat de pot heen en weer kon schuiven. Er kwam een doordringende pislucht onder vandaan. Tussen de tegels en aan het plafond groeide zwarte schimmel. De wastafelkraan lekte. Koos trok door en overwoog een douche. Later misschien. Of morgen. Misschien overmorgen. Iedere dag douchen is slecht voor beschermende lichaamsvetten.

Hij stommelde de trap af en trok in de woonkamer de lamellen opzij. Ochtendzon priemde naar binnen. Hij deed de keukendeur open en zag de resten van de door hem gisteravond bestelde Chinese maaltijd op het aanrecht. Zou daar nog iets eetbaars van zijn overgebleven? Koos nam een van de plastic bakjes, trok het deksel los en rook eraan. Niets mis mee. De bovenlaag was weliswaar glasachtig verhard, maar die zou hij bij het opbakken met de vork tot gruis kunnen prakken. Koos schoof de bakjes de ijskast in en zocht zijn slippers op.

Gedachteloos bediende hij het espressoapparaat. Met het kopje liep hij naar de schuifpui, ontsloot de tuindeur en stapte naar buiten. Frisse lucht kroop tegen zijn benen op. Hij ging bij de vijverrand staan. Als watergeesten uit erwtensoep opdoemend, kwamen de koi naar hem kijken.

Hun kieuwdeksels en bleke monden gingen op en neer. Van honger spartelden zij over elkaar heen. Gele, rood-witte en oranje-zwarte joekels van vissen met baarddraden. Zijn favoriet was een wit exemplaar, met iets naast het midden van de kop een oranje vlek.

Koos greep een plastic trommel van de vensterbank, waarbij hem zoals gewoonlijk de verveloosheid der kozijnen opviel en greep er een handvol korrels uit, die hij met een zwaai boven op de karpers wierp.

De vissen bruisten en zwiepten hem het water over de voeten.

Ik wil ervan af, dacht Koos. Het is me te veel werk. Ik wil kunstgras. Met een droogmolen in het midden. Het is misschien wel wat veel gevraagd, tegelijkertijd de badkamer laten doen en deze ellende opheffen.

De vijverwanden van betonplex waren aan het rotten. Van de filterkamer had hij al twee wanden door hardhout vervangen. De planken van de hardhouten randafwerking waren kromgetrokken. De watercirculatie deugde niet, omdat de afvoer naar het filter in het midden van een vijverwand zat, zodat daaronder onvoldoende circulatie plaatsvond. Een complete renovatie, met een beter filtersysteem, een op de juiste hoogte geplaatste afvoer en wanden van betonblokken of kunststofplaten zou, indien door professionals geplaatst, duizenden euro kosten.

Koos zag er enorm tegen op om hieraan te beginnen. Een tuin vol rotzooi, die hij door het huis heen zou moeten sjouwen en afvoeren naar het vuilperron. En waar zou hij tijdens de verbouwing de koi laten?

In een opblaasbadje misschien.

Als ik nou meteen de vijverfilter spoel, ben ik er voor de rest van de week vanaf. Daisy en Rahid zullen er wel wakker van worden, maar dat kan me niets schelen.

Twee nachten geleden nog had buurvrouw Daisy hem omstreeks halfdrie zijn bed uitgeschreeuwd met de mededeling dat de vijverpomp, wegens gebrek aan water, stond door te razen. Halfdronken en vloekend had hij zijn

ondergoed aangetrokken, een zaklamp uit de keukenlade gehaald en was hij de tuin ingelopen. De zware, hardhouten deksels van de filterkamer waren glibberig van vocht en algen. Hij kreeg een ervan op zijn voet, toen hij ze tegen de gevel aan probeerde te tillen. Het leverde hem slechts een blauwe plek op. Het had hem meer dan een halfuur gekost om de stremming vormende kluit algen te lokaliseren, uit de instromer te verwijderen en het filter en de aan en afvoerbuizen door te spoelen. Nadat hij bijna onderkoeld weer in bed was gekropen, begon de pomp opnieuw te razen, omdat hij vergeten was de vijver bij te vullen.

Twaalf kubieke meter. Elf koi. Een ruim bemeten filtersysteem met een pomp, die in theorie nog veel grotere vijvers van dienst zou kunnen zijn. Een ultraviolette lamp tegen zweefalg. Frequentie waterverversingen. Peperduur poeder om de waterwaarden op de gewenste hoogte te brengen. En toch nog groen water. Koos kon de vijverbodem al lang niet meer zien. Het verwonderde hem dat zijn vissen niet ziek werden en goed op kleur leken. Hun gezondheid kon hij slechts beoordelen, als zij zich tot boven het wateroppervlak spartelden en hij flanken en onderzijden controleren kon. En dan nog was het mogelijk dat een vis een nog niet manifeste ziekte droeg.

De zon hing vlak boven de twee half vrijstaande villaatjes aan de overkant. De silhouetten van zijn boompjes met hun bladertooien vond hij telkens prachtig om te zien. Als die vijver eenmaal is opgedoekt, plant ik er een miniatuur regenwoud, beloofde hij zichzelf.

Koos plaatste het espressokopje op de vensterbank, rekte zich uit en ging aan de slag. Hij hing de tuinslang in de vijver, draaide de kraan open, tilde de zware hardhouten deksels van de deels ondergronds aangelegde filterkamer en kantelde ze tegen de achtergevel aan. Voorzichtig liet Koos zich tussen zandfilter en buizen zakken.

Hij schoof de afdekplaat van de voorfilter opzij. Op de zeef lag een forse kluit algen.

Hij trok de schuif naar het riool open en spoot met de tuinslang de zeef schoon. De algenkruit schoof ervan af en verdween door de opening. De spetters op zijn bril veegde hij met zijn mouw van de glazen.

De alcohol vergeten. Diep zuchtend werkte hij zich uit de filterkamer, zocht in de trapkast een flesje alcohol en keerde ermee terug. Opnieuw liet Koos zich in de filterkamer zakken. Met een sponsje, dat hij van de bodem ervan moest oprapen, boende hij de vettigheid van de zeef.

De koi waren uitgegeten en verdrongen zich nieuwsgierig aan de vijverrand. Hij stond tot aan zijn middel onder de tuinoppervlakte. Indien Koos wilde, zou hij zijn vissen kunnen aanraken. Maar het contact met de koude, slijmerige schubben had hem altijd al tegengestaan.

De rubberfoliewanden waren geheel met draadalgen begroeid. Groene draden wapperden langzaam in de waterstroom. Hij trok ze los, wikkelde ze om zijn pols en wierp ze naast de vijver. Hij kon slechts een klein deel ervan verwijderen.

Drie soorten, dacht Koos. Zweefalg, draadalg en de slijmerige troep die op de zeef lag.

Hij schakelde de pomp uit en draaide de schakelaar van de blazer om, die met een stofzuigerachtig geraas de filterkralen in de ketel van de zandfilter begon om te woelen.

Rahid, de garage houdende buurman van het hoekhuis, sliep met gesloten slaapkamerraam. Daisy, zijn buurvrouw aan de andere kant, trok het hare met een klap dicht.

Crazy Daisy. Zij was een vijfenveertigjarige weduwe, die een kanarie hield en af en toe als amateurzangeres optrad. Af en toe oefende zij in de huiskamer. Haar stem beviel hem, haar repertoire echter minder. Zij zong smartlappen en popsongs, waar het vogeltje tegenin kweelde.

Koos schakelde de blazer uit, bediende een handel op een bedieningspaneel en drukte een schakelaar in, zodat de uiteen geblazen kralen schoongespoeld werden. Via het

doorzichtige kapje zag hij de waterstraaltjes er doorheen stromen. Het waterniveau van de vijver daalde merkbaar. Hij drukte de schakelaar terug en trok de handel naar de oorspronkelijke positie. De schuif naar het riool duwde hij naar beneden. Hij schakelde de pomp in.

Terwijl de vijver werd bijgevuld, hees Koos zich uit de filterkamer en liep met het kopje naar de keuken.

De man wilde een hobby, dacht Koos. Geen modelvliegtuigjes in elkaar lijmen of postzegels verzamelen, maar koi houden.

Hij had zich door een documentaire over deze vissen laten betoveren. Talloze malen was hij drie jaar geleden met zijn kruiwagen vol zand en aarde door het huis heen gelopen om de kuil voor de vijver te realiseren. Luuk van twee deuren verderop had zijn kruiwagen uit het schuurtje gerold en was hem te hulp geschoten. Twaalf kuub. Twaalf kruiwagens gaan in een kuub. Honderdvierenveertig kruiwagens vol. Van de achtertuin over stukken oud tapijt in woonkamer en hal naar de voortuin.

En de berg die daar was ontstaan, op een aanhanger met dubbele assen scheppen en ermee naar het gemeentelijke vuilperron in Almere de Vaart rijden, om alles er weer af te scheppen.

Luuk had hem geholpen met het aanbrengen van de bekisting, de rubberfolie, de elektra en het filtersysteem.

Onhandig als hij was, wilde Koos dat hij eens iets voor zijn buurman terug kon doen. Luuk had hem nooit nodig.

Ik moet een plan opstellen om van deze ellende af te komen. Wie wil die koeien van vissen? Ik wil iemand die om die dieren geeft.

Koos was bij koicentra langs geweest. Die kochten nooit vissen van particulieren, vanwege besmettingsgevaar.

Hij zou de vissen per exemplaar kunnen fotograferen en ze op marktplaats te koop aanbieden. Dan zou hij toch eerst voor helder water moeten zorgen. Het ging hem te ver om

ze naar de sloot te brengen. Met die felle kleuren leken ze hem kansloos tegen roofdieren.

Koos rilde van de kou. Hij sloot de tuindeur, ging de trap op, kroop alsnog met badjas onder het dekbed en hoorde het water uit de tuinslang in de vijver stromen.

Komt straks wel, dacht Koos. Gelukkig heb ik een overloop gemonteerd. Als mij in mijn dromen nou eens een prachtige vrouw bezoekt...

Hij warmde zijn voeten op door ze beurtelings tegen zijn kuiten te houden. Nadat ze waren opgewarmd, viel hij in slaap.

Daisy keek haar achtertuin in. Water stroomde vanuit de tuin van Koos, onder de schutting door over haar perkplantjes heen. Enkele van de nog gisteren door haar geplante bloeiende plantjes dreven op de modder. Gekleed in haar zwarte nachtpon, ging zij mopperend naar buiten, een keukentrappetje tillend. Daisy plaatste het keukentrappetje tegen de schutting en klom erop. Geen buurman Koos te zien.

Nou moet ik me omkleden en omlopen naar zijn voordeur. Die sufferd heeft geen bel. Ik heb er genoeg van. Geen oog doe ik meer dicht door die rotvijver. En nou gaan mijn plantjes ook nog de vernieling in.

Zij werkte zich over de schutting heen, hing enkele ogenblikken aan de rand en kwam met een sprongetje naast de overlopende vijver terecht.

Niemand te zien in de woonkamer. Zij keek omhoog. Het slaapkamergordijn wapperde voor de raamopening.

Hoofdschuddend draaide zij de aan de gevel gemonteerde kraan dicht.

‘Buurman?’

Uit vage dromen worstelde Koos zich naar bewustzijn.

‘Buurman, ik heb je kraan dichtgedraaid.’

Wat moet dat gekke wijf nou toch weer? Altijd als ze boos is, ben ik ineens buurman in plaats van Koos.

Daisy sleurde een tuinstoel tot tegen de schutting en klom erop. Terwijl zij zich naar haar zijde worstelde, bleef haar nachtjapon aan een spijker hangen en scheurde doormidden. Zij bevrijdde zich met een hand van de rest ervan, zodat zij slechts in onderbroekje gekleed voorovergebogen op de rand van de schutting balanceerde.

Koos, die zijn hoofd tussen de slaapkamergordijnen had gestoken, kneep zijn ogen tegen het zonlicht halfdicht, bracht zijn hand boven de ogen en zag het met verbazing en bewondering aan. Dat iemand er op die leeftijd nog zo fraai uit kon zien, had hij nooit vermoed.

‘Kom gerust verder, hoor! Wees niet verlegen.’

Daisy liet zich naar haar kant van de schutting af glijden. Haar borsten schuurden over de rand. Tevergeefs probeerde Koos bewonderend te fluiten.

‘Auw, mijn tietten!’

Het lukte haar om op het keukentrappetje terecht te komen. Met haar handen voor haar borsten klom zij eraf.

‘Ik krijg nieuwe plantjes en een nieuwe nachtjapon van je, buurman!’ riep zij woedend, zonder hem aan te kijken.

‘Als je die dan maar aanpast waar ik bij ben!’

Met een elleboog opende zij de tuindeur, veegde aan een rubber mat haar modderige voeten af en verdween naar binnen. Koos hoorde en voelde de deur daveren. De kanarie begon te zingen.

De ene helft van de japon hing aan de spijker. De andere helft was de vijver ingewaaid. De koi speelden ermee. Het stuk acryl kwam uiteindelijk onder de filterzeef terecht en werd naar de pomp doorgespoeld, alwaar het een stremming veroorzaakte. Het kostte Koos meer dan een uur om de prop eruit te krijgen.

2

Na bezoek aan enkele sanitairboeren was Koos in het doe het zelfcentrum in Almere-Buiten terecht gekomen, alwaar in een open winkelruimte wel twintig modelbadkamers stonden ingericht. Koos voor een in wit en mintgroen uitgevoerde opstelling, met grote wand en vloertegels, doorzichtige douchewanden, een wastafel, een badkamerkast, een zwevend toilet en een langwerpige doucheafvoergoot.

Even later zat hij in een nis tegenover een verkoper met een gebleekte tandengrijns.

De man rook naar goedkope aftershave en gedroeg zich met een jovialiteit, alsof zij oude vrienden waren.

‘Ik denk dat van drie van de vier wanden de tegels eraf moeten, want die zijn van gipsplaat. Dat kan dat gewicht van die dubbele tegels nooit dragen’, beweerde Koos.

‘O ja wel hoor, mijnheer, dat kan er gewoon overheen getegeld. De muur steunt zich als het ware zelf, begrijpt u?’

Met razendsnelle bewegingen van zijn vingers bediende hij het toetsenbordje. Nadat hij de maten van Koos badkamerin had geklopt, verscheen een driedimensionaal beeld van de toekomstige badkamer.

Het ziet er bijzonder fraai uit, vond Koos.

Was de prijs werkelijk inclusief montage, huur van de afvalcontainer en afvoer van het puin?

De verkoper knikte.

‘Nou heb ik voor alle moeite die ik heb gedaan wel een handtekening verdiend!’

Hij schoof de koopovereenkomst over het bureau heen en leunde grijnzend achterover.

Koos aarzelde.

‘Ik heb enkele andere aanbiedingen, die er ook goed uitzien.’

‘De huur van een sanitair cabine kan ik er voor u uithalen. Scheelt toch weer tweehonderdtwintig eurotjes.’

Hoe dan ook en waar dan ook, belazerd word je toch, meende Koos. Hij zette zijn handtekening. De vervanging van de badkamer zou hem meer dan tienduizend euro kosten. Meer dan driekwart van dat bedrag werd gevormd door arbeidsloon.

De verkoper had beloofd hem de driedimensionale afbeelding per mail te versturen

Na een week had Koos nog niets ontvangen. Hij belde er achteraan en kreeg na enkele pogingen een zeer humeurige, zelfs onbeschofte man aan de lijn, die hem uiteindelijk toe grauwde ervoor te zullen zorgen.

‘Zo gauw ze hun commissie hebben, doen dat soort figuren echt helemaal niets meer voor je’, wist Luuk, die een biertje kwam drinken.

‘Wat kost je dat nou alles bij elkaar?’

Bedremmeld noemde Koos het bedrag.

‘Je had moeten pingelen’, vond Luuk, duidelijk onder de indruk.

‘Het was al een aanbieding. Er kon niets meer van af.’

‘Het zijn jouw centen! Krijg je er never nooit meer uit als je dit hok ooit verkoopt. Wat je nog kan doen, is op jacht gaan naar mengkranen en douchekoppen en dat soort spullen. Die staan vaak te koop voor de helft of minder! Die haal je dan gewoon uit je pakket!’

‘Kan dat dan zomaar?’

‘Ja natuurlijk! Toen ik mijn badkamer deed, stond ik er bij de discount voor in de rij! Helemaal tot in Duitsland! Kan jij ook doen!’

Luuk had drie jaar geleden geheel eigenhandig zijn badkamer vernieuwd. Hij was er slechts tweeduizend euro aan kwijtgeraakt.

Koos had hem gevraagd om tegen betaling zijn badkamer te verbouwen.

Luuk had ervoor bedankt.

‘Ik ben net klaar met m’n eigen hok. Volgende maand word ik zesenzestig. Ik ga zulke klussen niet meer doen.’

Gezamenlijk speurden zij internet af. Het lukte hen om in Almere en omgeving een wastafelkraan, een douchekraan en een douchekop tegen sterk gereduceerde prijzen aan te schaffen.

Het scheelde meer dan driehonderd euro.

Koos gaf Luuk en Rosa een weekendhotelarrangement in een bosrijke omgeving cadeau. Hij mocht tijdens de verbouwing van hun douche gebruik maken.

Koos vroeg of Rosa in dat geval zijn rug kwam wassen, waarop Luuk verklaarde dat hij daar zelf wel voor zou zorgen. Hij lachte een zilveren tand bloot en schikte het elastiekje, waarmee hij zijn schamele grijze haren tot een staartje gebonden had.

‘Of vraag het anders je buurvrouw Daisy, vies oud mannetje!’ riep Rosa.

Koos nam zich voor om een nieuwe nachtjapon voor Daisy aan te schaffen.

Hij zat op een bankje in de voortuin, deels verscholen achter zijn auto, het pleintje waaraan hij woonde in zich op te nemen. Drie rijtjes van zes woningen, om een grasveldje met speeltoestellen heen. De tegenover elkaar liggende rijtjes keken op parkeerplekken uit.

Behalve Rahid, Daisy, Luuk en Rosa kende hij niemand van de bewoners aan het pleintje bij naam.

Het rijtje rechts van hem beschikte over zeer ondiepe strookjes voortuin. Ervoor lagen korte, openbare parkeerplaatsen, in de lengterichting van de huizen aangelegd, waar de bewoners van de daarachter gelegen woningen gebruik van maakten. Wie zo onverstandig was om daar als bezoeker of bewoner van de tegenover elkaar liggende rijtjeshuizen zijn auto achter te laten, kon sinds kort op lek gestoken banden rekenen.

Luuk dacht te weten wie degene was die dit op zijn geweten had. Het was volgens hem wellicht de taxichauffeur. Het kon evengoed de sportschoolhouder wezen, of het schrielle mannetje dat drie keer per dag zijn

even schriële hondje uitliet, dan wel de azijnpisser, die voetballende kinderen van het grasveld joeg.

Het linker hoekhuis van dit rijtje werd bewoond door een echtpaar, dat niet over een auto beschikte, zodat zij niet tot de verdachten behoorden. Daarnaast woonde een zonderling, die zich zelden vertoonde en eveneens niet tot de automobilisten behoorde.

Een van Luuks zonen trof er enkele weken geleden 's avonds zijn auto aan met twee kapot gestoken banden. Zij hadden bij drie van de vijf huizen aangebeld en een enorme stampij gemaakt, waarbij het tot wederzijdse bedreigingen en zelfs handtastelijkheden was gekomen. De politie was erbij geroepen om rust en orde terug te brengen. De wijkagent zou zich met het geval bezighouden. Hij had zich nog niet laten zien.

Beste brave burgers, dacht Koos. Ze beschilderen nepluiken in ruitpatronen rood-wit, ze rijden elkaar vuilnisbakken heen en weer en plaatsen in de herfst pompoenen op tuinbankjes. Maar als je voor hun huis durft te parkeren, ontheilig je hun grondgebiedje en sluipen ze met hun scherpste keukenmes naar je auto.

De huizen tegenover hem werden bewoond door een bejaard echtpaar en gezinnen met kinderen. De ouders ruzieden nogal eens met de azijnpisser.

Af en toe zwaaiden vaders, moeders en Koos naar elkaar. Een praatje maakten zij nooit. Koos had al jaren geleden de deurbel verwijderd, zodat hij geen last meer had van collectanten, verkopers, Jehova's getuigen en Sint Maartenskinderen.

Koos had zonder er lang over na te denken, gebruik gemaakt van een aanbod van zijn werkgever, dat inhield dat hij op achtenvijftigjarige leeftijd met ontslag ging en tot zijn vijfenzestigste zeventig procent van het laatstverdiende salaris zou ontvangen. Hij vond het werk als personeelsfunctionaris nog steeds goed te doen. Toch had hij over het aanbod niet lang na hoeven denken. Hij

zou er netto meer dan zeventig procent aan over houden, bij volledige pensioenopbouw.

Kort na zijn laatste werkdag werd bekend dat de AOW-leeftijd voor personen van zijn leeftijd naar achtenzestig jaar zou worden verhoogd. Hoe hij die periode tussen het laatste salaris en de eerste AOW-uitkering zonder inkomen zou kunnen overbruggen, wist hij niet. Zijn voormalige werkgever bleek niet van plan hier iets aan te doen. Het pensioenfonds raadde hem af om het pensioen eerder op te vragen, omdat hem dat te veel geld zou kosten en raadde hem aan om bij te sparen.

Al maanden zat hij thuis, zonder veel uit te voeren, zonder zich te vervelen. Behalve de pogingen de vijver schoon te houden, keek hij films en series, las hij thrillers en speelde hij kaartspelletjes op internetsites. Jarenlang had hij in het personeelsblad, door zijn werkgever uitgebracht, grappige en zelfs satirische columns geschreven. Zijn werk en collega's miste hij geen moment, maar de reacties op de columns wel. Koos was er populair door geworden, zelfs bij het management, waarvan hij de leden op milde wijze bespote. Hij was de nar van de afdeling en zijn chef geworden. Ook op de afscheidsreceptie had hij collega's en leidinggevenden gepersifleerd.

Enkele medewerkers hadden hem langer dan gebruikelijk omhelsd en ter afscheid gezoend.

Niemand van hen had enige blijk van belangstelling voor privé contact laten blijken. Koos wist dat hij al snel zou worden vergeten. Af en toe las hij zijn columns door en dacht: het zou een boekje kunnen worden, ware het niet dat ze te persoonlijk waren.

De stilte om hem heen bracht langzamerhand het verlangen naar een vrouw met zich mee. Zou hij alsnog een van zijn vrouwelijke ex-collega's bellen en mee uit eten nemen? In gedachten ging hij na wie daarvoor in aanmerking zou komen. Sommige vrouwen zochten, zo was hij te weten gekomen, in hun man een vaderfiguur.

Een jonge blom van midden twintig, door haar vader in meerdere opzichten verwaarloosd, dat leek hem wel wat. Bij het bedrijf waarvoor hij had gewerkt, werkte geen vrouw van die leeftijd.

Een dertiger dan. Hoe heette die slanke den met haar wiegende borsten van de afdeling marketing nou toch ook alweer? Koos herinnerde zich dat zij geen trouwring droeg. Als ik haar bel, wordt het hoogstwaarschijnlijk door iedereen daar als een laatste grap gezien, vermoedde hij.

Hij begon dating sites te bezoeken, zonder ooit een van de zich aldaar presenterende vrouwen te durven benaderen.

De zon brak door de wolken. Koos sloot zijn ogen en liet zich koesteren door de warmte. Hij hoorde de voordeur naast hem opengaan en Daisy naar de kliko sloffen en opende zijn ogen.

‘Wil je weer een zwarte of een andere kleur?’

Daisy wierp een pedaalemmerzakje in de kliko en stak met een verbaasde blik haar lange neus over het schuttinkje.

‘Dus je meent het?’

‘Natuurlijk meen ik het.’

‘Maar je weet mijn maat toch niet?’

‘Bestel jij dan en geef mij de rekening.’

‘Het was geen dure nachtjapon. Negentiennegentig geloof ik.’

‘Je mag tot vijftientwintig euro gaan.’

‘Nou, dank je wel Koos.’ Zij leek te aarzelen. Koos sloot opnieuw zijn ogen.

‘Als je het leuk vindt, mag je wel komen kijken hoe het me staat.’

Hij sperde geschrokken zijn ogen open en zoog hoorbaar lucht naar binnen.

‘Je hoeft heus niet zo te schrikken, hoor!’

‘Het was een grap, buurvrouw. Je kent me nou toch wel?’

‘O ja, natuurlijk. Nou, nogmaals bedankt, hoor!’

Onmiddellijk na die woorden verdween zij haar huis in.

Heb ik nou een kans voorbij laten schieten, vroeg hij zich af.

Enfin, als ze met die rekening aan komt zetten, kan ik altijd nog om een bezichtiging vragen.

Een lange bestelbus kwam het pleintje op rijden en werd voor Koos huis geparkeerd.

Een veertiger met dikke buik klom uit de cabine. Hij stak over en kwam de voortuin binnen.

Koos kwam overeind en stelde zich voor.

Edwin, luidde de naam van de aannemer.

Dus dat was mijn afspraak! Mijn kortetermijngeheugen begint aanzienlijke scheuren te vertonen. Minder zuipen dus. Wel langzaam minderen, heel langzaam. Als je dat te snel doet, kun je je gezondheid ernstig beschadigen.

Zij waren aan de keukentafel gaan zitten, met de driedimensionale tekening, de plattegrond van de badkamer en dampende koffiemokken tussen hen in.

‘Dat wordt me een klus, meneer!’

‘De verkoper vertelde me dat de nieuwe tegels gewoon over de oude heen konden.’

Edwin schudde zijn hoofd.

‘Als ik die rand aan de achterkant hier, dus boven het toilet en naar de doucheruimte door wil trekken, dan moeten die oude tegels er wel af. Ik heb geen plek anders. Ik heb die ruimte nodig voor de buizen en de leidingen. Die andere wandjes zijn er trouwens toch niet sterk genoeg voor. Die moeten eruit.’

‘Als ik het niet dacht. Ik ga er niet extra voor betalen.’

‘Maakt u zich geen zorgen, meneer, het zit allemaal in de prijs. Ik maak dit zo vaak mee met klanten. Die verkopertjes hebben geen idee waar ze mee bezig zijn.’

‘Wanneer zou u kunnen beginnen?’

‘Met een week of twee. Ik bestel een vuilcontainer. Het is handig als die op de plek kan komen waar u nu uw auto heeft geparkeerd.’

‘Kan ik de dag voordat u begint al met slopen beginnen? Dat scheelt wellicht in de prijs.’

Bedaard schudde Edwin het hoofd.